

GÜN ZİLELİ • Mevsimler

İletişim Yayınları 2053 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 317

ISBN-13: 978-975-05-1629-0

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Dilek Büyük

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GÜN ZİLELİ

Mevsimler

GÜN ZİLELİ (d. 24 Ekim 1946, Ankara) 1970 yılında, DTCF'nin Felsefe Bölümü'nün 2. sınıfından ayrıldı. 1960'lı yıllarda, *Yordam*, *Soyut* gibi edebiyat dergilerinde öyküleri yayımlandı; ayrıca, *Emekçi*, *Aydınlık*, *Proleter Devrimci Aydınlar* dergilerinde görev aldı ve yazdı. TIP, FKF ve Dev-Genç örgütlerinde çalıştı; son ikisinin yönetici organlarında bulundu. 1964 yılının Ağustos ayındaki ilk anti-emperyalist gösterilerde gözaltına alındı. 1966 yılındaki anti-emperyalist gösterilerden dolayı kısa süre hapis yattı. 1968 ve daha sonrasındaki öğrenci hareketlerinde yer aldı, 1969 yılında kısa süre hapis yattı. 1971-74 yılları arasında, üç yılı aşkın, Mamak Cezaevi'nde tutuklu kaldı; TÖS, Dev-Genç ve TİHK davalarından yargılandı. 1970'li yıllarda *Aydınlık*, *Halkın Sesi*, *Bora*, *Türkiye Gerçeği* dergilerinde, daha çok teorik ve siyasi nitelikte makaleler yazdı ve TIKP'nin yöneticiliğini yaptı. 1975 yılında, Adana'da, İncirlik Üssü'ne karşı yapılan yürüyüşte tutuklandı ve kısa süre hapis yattı.

12 Eylül'den sonra, TIKP davası dolayısıyla arandı ve on yıl kaçak yaşadı. Bu yıllarda, daha çok Mehmet Gündüz takma adıyla teorik yazılar yazdı; *Ufuklar*, *Saçak* ve *Sosyalist Birlik* dergilerinin çıkartılmasına önayak oldu, *Yapıt* ve *Somut* dergilerinde yazdı. 1990 yılının başında yurt dışına çıkıp İngiltere'de siyasi mülteci olarak yaşamaya başladı. Bu yıllarda, roman yazdı ve İngilizceden Türkçeye kitap çevirdi. *Amar-gi*, *Sosyalizmin Sorunları*, *Yeni Zamanlar*, *Birikim*, *Apolitika*, *Ateş Hırsızı*, *Uç*, *İmlasız*, *Bireylikler*, *Kitap-lık*, *Virgöl*, *Köxüz*, *Öteki İsviçre*, *Açık Gazete*, *Özgür Üniversite*, *Haber Cumhuriyeti*, *Devrimci Demokrat* gibi dergi ve internet sitelerinde ağırlıklı olarak kitap eleştirisi yazıları yayımlandı. İstanbul Özgür Üniversite'de, "Devrimi Yeniden Düşünmek" ve "Komintern ile TKP" konulu seminerler verdi. Yazı ve röportajları, Aşk ve Devrim (www.gunzileli.com) adlı bireysel sitesinde de yayımlanmaktadır. Şu anda Yayın Kolektifi bünyesinde çalışmaktadır.

Kitapları: *Bürokrasi ve Sosyalist Demokrasi* (Mehmet Gündüz adıyla, 1990, Koral); *Anarşizm Bir Devrim Çağrısıdır* (Mine Ege ve Hasan Bakü ile birlikte, 1995, Kaos); *Türkiye... Sosyal Patlamaya Doğru* (Ilhan Tekin'le birlikte, 1995, Kaos); *Deniz Orada* (1995, Sel); *Bahar ve Tipi* (1997, Telos); *Yarıлма* (2000, Ozan; 2002, İletişim); *Havariler* (2002, İletişim); *Sapak* (2003, İletişim); *Ev* (2004, İletişim); *Ulusalçılık* (2007, Özgür Üniversite); *Komün* (2007, Yaba); *Stalinizm* (2010, Özgür Üniversite); *Stalin Yargılanıyor* (Oyun, 2010, Kibele); *Devrimi Yeniden Düşünmek-I* (Fikret Başkaya ile birlikte, 2010, Özgür Üniversite); *Rejimler, Partiler, Kişiler ve "Uluslar"* (2010, Kibele); *Arnavutköy (1954-1964)* (2010, Heyamola); *Sığınmacılar* (2011, İletişim); *Benim Kahraman Köpeklerim* (2012, Özyürek Yayınevi); *Yüreğe Yağan Kar* (öyküler, 2012, Yaba); *Muhafazakâr Liberalizm* (2014, İmge); *Haziran Günleri-Gezi Notları* (2014, Büyüdüğ).

Çeviriler: Abel Paz, *Halk Silahlanınca* (1996, Kaos, 2. baskı, 2011, Kaos-Yayın Kolektifi); Eugenia Ginzburg, *Anafora Doğru* (1996, Pencere); Gilles Dauvé-François Martin, *Komünist Hareketin Güneş Tutulması ve Yeniden Ortaya Çıkışı* (Bora Sarayova adıyla, 1999, Sel); Eugenia Ginzburg, *Anaforun İçinde* (2000, Pencere); Herman Gorter, *Yoldaş Lenin'e Açık Mektup* (Kemal Orcan'la birlikte, 2001, Günizi); Paul Avrich, *Kronstadt 1921* (2006, Versus); E.H. Carr, *Bakunin* (2006, Versus); Jan Valtin, *Karanlığın Ötesinde* (2009, Kibele); Michael Seidman, *İşçiler Çalışmaya Karşı* (Emine Özkaya ile birlikte, 2010, Boğaziçi Üniversitesi); Margarette Buber-Neumann, *İki Diktatörlük Altında - Stalin ve Hitler'in Mahkumu* (2012, İmge); Erica Wallach, *Gece Yarısında Aydınlar* (2013, Ayrıntı).

Önder Pekman'a...

Ceren Cevahir Gündođan'a...

*“Oldum olası içimde biri, var gücüyle
hiç kimse olmamaya çalışıyor.”*
Albert Camus

İÇİNDEKİLER

I. Yaz	11
Gençler	13
Atok	35
Gençlik	47
II. İlkbahar	61
Üye	63
Rastlaşma	83
Toplantı	97
III. Kış	125
Darbe	127
Donma	145
Mezarlık	161
Kayıp	195
Randevu	217
Unutuş	241

IV. Sonbahar	267
Durak	269
Koğuş	285
Tecrit	303
Uğultu	323
Bulmak	335
Çözülme	343
Hiçlik	349

Gri bir ışık vuruyor içeriye. Islak kokan tahta döşeme. Güvercin uğultuları. Hava kararmaya başladı. Üşür müyüm? Hiç eşya yok mu burada? Her odaya baktım mı? Kanapede uyurum. Üstüme bir şey? Uyumam belki. Beş sigaram kalmış. Sabaha kadar idare eder mi? O kapının ardında. Belki bir şeyler. Açma. Hayır açma. Kaç oda var? Aşağı katta. Mutfak. Boş. Her taraf. Terk edilmiş. Metruk. Satılamayan bir köşk. Mirasçıları çok. Akrabalar. Çocuklar. Analar babalar kuzenler. Şimdi yakma. Beş sigara. Saat başı bir tane iç. Bir gıcirtı mı aşağıda? Kedi mi? Annem. “Kedilerin yemeğini verdin mi?” Bu ses. Dağılıp gitti mi? Sadece beynimde mi? Uğultular. Güvercinler. Acıkınca? Bu kapının ardında. Belki. Açma. Hayır. Orada biri mi var? Bir kedi? Burada mı kalacağım? Ya açlık? Sabah olunca. Su? Orada var mıdır? Musluk. Açma. Hayır. Aşağı inme. Sabah. Uykum var mı? Üşümek. Bir battaniye olsaydı. Hiç eşya yok. Bu kanapenin dışında. Bu odalar. Bu odalarda mı? O çocuk sesleri. Gramofon. O sesler bu odalarda mı dolaştı? O müzik? Uyusam. Kapı. Biri var. Kapıyı vuruluyor.

I.

Yaz

Gençler

Güm... güm... güm...

Hepsi birden kulak kesildi. İçlerinde en soğukkanlı olan ablası Perihan, terliklerini sürüyerek ağır adımlarla sofaya inen merdivenlere doğru yürüdü.

Annesi, oturduğu yerden, “Çabuk olsana kızım...” diye seslendi, “Aaaa... kapıyı yıkacak vallahi... Akşam vakti kim bu allah aşkına?”

“Telaşa mahal yok,” dedi babası, her zamanki memur tekdüzeliğiyle, “Hayriye hanımın yine tuzu bitmiştir”.

Perihan, dar tahta merdivenlerden aşağı inip kapıyı açtı. Sakine teyze, gıcırdayan merdivenleri telaşla çıkarken; “Ne oturuyorsunuz ayol,” diye bağırdı, “bütün memleket ayakta, siz burada pinekliyorsunuz”.

“Ne oldu, Sakine, hayırdır inşallah?” Annesi salonun kapısına gelmişti.

“Daha ne olacak be Pervin'im... Yıkıldılar yıkıldılar... Allahım bana bu günleri de gösterdi...”

Pervin hanım, Sakine teyzeye elini uzatıp kendine doğru çekti.

“Otur hele şöyle. Sakinleş bir.”

“Ne sakinleşmesi be Pervin'im?.. Ne sakinleşmesi... Benim bayramım bugün, bayramım... Bugün için yaşamıştım, gördüm işte nihayet.”

“Seçim neticelendi mi ki?” diye sordu babası, heyecansız halini sürdürerek, “daha sandıklar yeni açılmadı mı?”

“Neticelenmiş be Hâzım'ım, neticelenmiş ya... Millet bayram ediyor her yerde. Siz burada pinekliyorsunuz. Demokratlar kazanmış. Halk Partisi kaybetmiş. Açın şu pencereleri... Taze hava girsin be yavrum...”

Gediz, Sakine teyzenin açtığı pencereden giren taze havayı derin derin içine çekti. Temiz havayla birlikte, akşam alacasında dertop olmuş, karmaşık seslerden oluşan bir yumak da içeriye yuvarlanıp dağıldı... Köpek havlamaları, kedi miyavlamaları, kâğıt topla futbol oynayan oğlan çocuklarının bağırışları, evlerin önünden katırlarıyla geçen zerzevatçıların çatallaşmış bağırışları, at arabalarının çingirakları, annelerin çocuklarını ikaz eden, “baban geldiğinde görürsün sen” seslenişleri, sonuna kadar açılan radyodan duyulan, spikerin akşam ajansını veren sesi, uzak minarelerden akseden ezan sesleri... Bu ses cümbüşüyle birlikte içeriye rehavet veren bir akşam sarısı, iç bayıltan bir bahar kokusu da doluvermişti.

Gediz, olağanüstü bir şeyler olduğunu anlamıştı anlamasına ama seçimleri Demokrat Parti'nin kazanmasının ya da Cumhuriyet Halk Partisi iktidarının sona ermesinin neden bu kadar önemli olduğuna bir türlü akıl erdirememişti. Sakine teyzenin heyecanını ve sevincini anlayabiliyordu. Evlerine sık sık uğrayan Sakine teyze, kendini bildi bileli, tek başına muhalefet partiydi. CHP iktidarına muhalefet etmesiyle, o zavallı, yalnız, kederli hayatı arasında, tam akıl erdiremediği yakın bir ilişki vardı.

Ölmüş kocası “Efendi”yle ilgili bir şeyler... Aile içinde pek de konuşulmak istenmeyen... Sakine teyze, gerçek teyzesi değildi ama elli yaşlarındaki, gözlerinin çevresi koyu siyah rimelli, kısmen ağarmış saçları her zaman arkadan simit topuz yapılmış, kararmış ve kurumuş bu kadına aile muhitinde herkes böyle hitap ederdi. Baba tarafından akrabalarıydı. Gediz bu akrabalığın derecesini öğrenememişti. Sadece, Sakine teyzenin “Efendi” diye yâd ettiği, gerçek adı hâşâ ağza alınmayan kocası, ev içinde, nadiren “İzmir Suikastı” diye belli belirsiz anılan ve biraz da korkuyla fısıldanan bir olayla ilgili olarak tevkif edilmiş ve kısa süren mahkemesinin ardından, onun daha doğmadığı senelerde idam edilmişti. Sakine teyze, bir çamaşır tokacını hatırlatan, sıska, damarları fırlamış sağ elini yumruk yapar, memeleri sönüp yok olmuş, düz göğsüne küt küt vurur, “Nuur içinde yatsın Efendim,” diyerek iki yana sallanır, sonra da “Efendi”nin vaktiyle söylediği sözlerinden birini hatırlatırdı. Bazen bunu “dört bir yanı nur olsun Efendim,” nakaratıyla yaptığı da olurdu. Sonra sıra beddualara gelirdi. “Kemikleri çürüyesice Sarı, o sarı çıyan,” der ve “Sarı”nın ardından en akla gelmedik lanetleri savurup dururdu. O sıralar henüz çocuk olan Gediz, “Sarı”nın kim olduğunu bir türlü anlayamaz, Sakine teyzenin bu kadar düşman olduğu bu kişiye içten içe husumet beslerdi. Sakine teyze, ilenmelerini sürdürürken annesiyle babası sessizce dinler, babası, Sakine teyze sesini iyice yükselttiğinde sakinleştirmeye çalışır, daha olmadı, sesini fazla yükseltmemesi için kibarca uyarır, fakat söylediklerine de fazla karşı çıkmazdı. Babasının, onun yakınmaları üzerine söylediği tek şey, “siyaset ateşten gömlektir” klişesi olurdu. Annesi, “Hiçbir günah karşılıksız kalmaz. Allah günah işleyenlerin cezasını verir,” dediğinde babası kaşlarını çatır, “bela okuma hanım,” diye azarlardı annesini, “şom ağzını kapa.”

İçine kapanık, kendi halinde yaşayıp giden bir ailenin içine kapanık çocuğuydu Gediz. Kendisinden dört yaş büyük ablası Perihan, daha cevval bir mizaca sahipti. Bu sayede, liseyi bitirdikten sonra Burla Biraderler şirketinde sekreterlik işi bulup çalışmaya başlamıştı. Gediz ise, lise birde, cebir ve geometri dersleriyle boğuşmaktaydı. Babası Hâzım Bey, *Şehir* adlı akşam gazetesinde senelerdir tashihçilik yapardı. Emekliliği yaklaştıkça daha silik, daha az konuşan bir adam olup çıkmıştı. Mesleği seneler içinde onu öylesine şekillendirmişti ki, evde gazete okurken bile, elde kalem, gazetede ki tashih hatalarını düzeltir, bazen dayanamayıp, “Cık cık cık... şu hataya bakınız,” diye kendi kendine söylenir, “marif yazacaklarına mağrif yazmışlar,” der ve okla kenara bir çıkma yaparak kelimenin doğrusunu yazardı. Akşamları babasını, üstünde pijamaları, masada oturmuş, bir kadeh rakıyla demlenip kendi kendine “tükendi nakd-i ömrüm” şarkısını mırıldanırken gördüğünde, Gediz’in içini, sebebini tam izah edemediği bir hüzün sarardı.

Gediz, annesi, babası, kız kardeşi ve kendisinden (evdeki üç kediyi de eklemek gerekir belki) oluşan bu küçük ailenin nispeten fakir halini büyük aileyle kıyaslayarak fark etmişti. Kendi ailesi, anne tarafının, dayılarının, teyzelerinin, onların eşlerinin ve çocuklarının dâhil olduğu büyük ailenin en dar gelirli kesimiydi. Dayıları, 1940’larda ticaret yoluyla zenginleşmişlerdi. Diğer iki teyzesi de, yine 1940’larda zenginleşen damatlarla evlenmişlerdi.

Arnavutköy’ün üst taraflarında, çilek tarlalarının içinden geçilen, yukarı taraflardaki küçük, ahşap bir evde otururlardı senelerdir. Kira vermekten nefret eden babası, ucuz zamanlarda, borç harç almıştı bu evi. Küçük teyzesi ise, ailesiyle birlikte Bebek’te konforlu bir apartmanda otururdu. Kocası Cahit enişte, eski bir bahriye subayıydı. Bahriye subaylığından ayrılıp nakliyecilik işine girişmiş, kuvvetli yum-

ruğu ve kavgacılığı sayesinde, şoförlerle, hamallarla ve hamal başlarıyla uğraşa didine, belalı bir iş olan nakliyeciliğin üstesinden gelmiş, işi büyüttükçe büyüttü.

Gediz, teyzesinin evlerine gittiğinde, kendi hayatlarıyla bu evdeki hayat arasındaki farkı her seferinde çok net bir şekilde algıladı. Evin büyüklüğü, iç döşemesi, eşyaları, evdeki hizmetçi ve aşçı, onu farklı bir dünyaya taşırdı. Kuzinleri Serap ve Hülya ile arası iyiydi, Serap'la yaşları yakından onunla daha çok anlaşırды. Ama arkadaş çevreleri farklıydı. Onların arkadaşları çoğunlukla zengin çocuklarıydı. Serap ve Hülya ile Bebek'teki evlerinde otururlarken, kızların, zengin aile çocukları oldukları her hallerinden belli olan arkadaşları geldiğinde, kendine bile açıklayamadığı tuhaf bir rahatsızlık duyardı. Bu gençlerle bağlantı kuramaz, içine kapanır ve kısa süre sonra da kalkıp giderdi.

Bir seferinde, unutamadığı, belki ilk bakışta önemsiz gözükten bir şey olmuştu... Bir akşam vakti Seraplara gitmişti. Serap, ona *Yelpaze* dergisindeki resimli romanları gösteriyordu. Hülya evde yoktu. Bir hususi arabanın klakson sesi duyulmuştu. Serap, pencereden sarkmış, "Nerede kaldınız?" diye seslenmişti. Aşağıdan bir erkek sesi gelmişti: "Hadi çabuk ol, geç bile kaldık." Serap, Gediz'e dönüp, "Kusura bakma, arkadaşlarla kulübe gidecektik. Sen otur, dergilere bakarsın," demiş ve giyinmek için yatak odasına yönelmişti. Gediz, Serap hazırlanırken kalkmış ve kapıyı çekip hızla merdivenleri inmişti. O günden sonra da bir daha Seraplara uğramamaya karar vermişti.

Tatlı dilli, havai Serap, o gün Gediz'in hissettiklerinin, hoşçakal bile demeden evden çıktığının farkına bile varmamıştı. Serap, Gediz'in gönlünü almak için herhangi bir çaba göstermese de arkadaşlıkları tabii seyrinde devam etmiş, Gediz o günün sızısını tam olarak unutmamış ama zamanla bastırmıştı. Yine eskisi gibi gülüyor, şakalar yapıyor, birlik-

te *Yelpaze* dergisinin yeni çıkan nüshalarındaki resimli romanları okuyor, birbirlerine hayalî aşklarını anlatıyorlardı.

Bir yaz günü, Serap ona, Bebek'teki bir köşkün korusunda verilecek "garden party"ye birlikte gitmelerini teklif etti. Gediz, partiyi İparların verdiğini duyunca yüreği hop etti.

Gediz, Bebek Korusu'nun hemen yanında, koruluk içinde yükselen İpar Yalısı'nın önünden ne zaman geçse başını kaldırıp bakar, ihtişamı altında âdeta ezildiğini hissedirdi. Bir eziklik duygusuydu belki bu, fakat tam bilincinde değildi. İçinde belli belirsiz, eziklikle kıskançlık karışımı bir his kıpırdandır, o zaman başını denizden yana çevirip oradan hızla uzaklaşmaya bakardı. Günün birinde, çok uzak olmayan bir tarihte, bu köşkteki bir davete gideceğini, orada zenginlerin kendi yaşındaki çocuklarıyla tanışacağını hayal bile edemezdi.

İparlar, İstanbul'un seçkin çevrelerinin bulunacağı büyük bir parti düzenlemişlerdi. Serap'ın annesi ve babası da davetliydi. Serap böyle bir partide, yanı başında, kendisine yakın bir akrabasının bulunmasını istemişti. Oraya kimlerin geleceğini bilmiyordu, bir yabancılik hissi içindeydi. Yanında yakın bir arkadaşı olursa bu yabancılik duygusundan daha kolay sıyrılacağını düşünmüştü, bunu da açık açık söylemişti Gediz'e. Serap'ın söyledikleri Gediz'in hoşuna gitmişti. Serap onu kendisine yakın hissetmese bu öneriyi de yapmazdı. Gediz'in orada aynı yabancılik duygusunu misliyle yaşayacağını düşünmüş müydü Serap? Sanmıyordu. O, her zaman önce kendini düşünürdü. Varsa yoksa kendi ruh hali, kendi esenliğiydi. Çevresindekiler buna ne kadar destekse o da onlarla o kadar iyi geçinirdi. Serap'ın bencilliği Gediz'i her zaman rahatsız eder, yine de gerektiğinde ona destek vermekten geri durmazdı. Uzunca süren bir tereddütten sonra Serap'ın teklifini kabul etti. Oraya uygun bir elbisesi yoktu. "Boş geçsene," demişti Serap, "oraya herkes spor ge-

lecek. O eski ağır kıyafetler devri geçti. Şimdi Amerikan tarzı serbestlik revaçta. Hatta o tür giyinenler alay konusu oluyor. Blucinin var mı? Bir gömlek, bir blucin, tamam.”

“Yok” demişti Gediz. Blucin, yeni yeni moda olmaya başlamıştı. Amerikalı askerlerden satın alınıyordu daha çok.

“Ben bulurum sana. Bir arkadaşımın boyu posu seninle aynı. Onun iki blucini var. Birini alırım senin için. Hatta temelli.”

Gediz yerlere bakındı, duymamış gibi. Başkasının pantolonunu giyemezdi.

“Çok eski kafalısın be Gediz,” demişti Serap, “sen bilmiyorsun, şimdi Batı’da secondhand modası var. Hülya’yla Cenevre’ye gittiğimizde secondhand shoplara tepmekten ayaklarımıza kara sular indi. Hülya, Kodak marka bir fotoğraf makinesi aldı, fiyatını söylesem inanamazsın. Elli frank... Burada beş yüzden aşağı alamazsın... Bak, bu da oradan.” Üstündeki bluzu göstermişti.

Son anda eniştesi hastalandığından, teyzesi de kocasını yalnız bırakmak istemediğinden İparların korusundaki “garden party”ye gelememişlerdi. Hülya’nın o akşam önemli bir işi vardı, partiye sonradan gelecekti. Partiye sadece Serap’la Gediz gitmişlerdi. Gediz, buna sevinmişti.

Yaprak bile kıpırdamayan sıcak bir Temmuz akşamıydı. Taksikle gelmişlerdi İpar Yalısı’nın önüne. Başka türlü gelmeleri mümkün değildi, Gediz’e “secondhand” nutukları çeken Serap, son derece abartılı bir gece elbisesi giymişti. Grace Kelly modasına göre yapılmış elbisenin etekleri o kadar kabarık ki, Serap, taksinin arka koltuğuna tek başına ancak sığabilmişti. Serap’ın aklına uyup sade bir keten pantolon ve üstüne de ekose bir gömlek giyen Gediz’in içi içini yiyordu. Kim bilir orada daha ne sürprizler bekliyordu onu. Serap, “blucin” sözünü tutmamış, hatta anında unutmuştu. Gediz, evdeki

bütün giyeceklerini çıkarıp önlerinde uzun uzun düşünmüş, sonunda bu tergal kumaştan pantolonu bulmuştu. Paçasında küçük bir söküğü vardı, bu o kadar önemli değildi. Oldukça kaliteli bir tergaldi. Bir senedir giymediği pantolonu bacaklarından geçirdiğinde yeni bir sürprizle karşılaştı. Pantolonun paçaları kısa kalmıştı. Bir sene içinde boyunun bu kadar uzayacağını tahmin etmemişti. Bunun da kolayı vardı. Paçası dubleli bir pantolundu, terziye götürüp dubleleri düzleterek boyunu uzattı. O arada söküğü de diktirmişti. Kat yerindeki iz biraz tuhaf görünse de yapacak bir şey yoktu.

Taksiden İpar Yalısı'nın önünde indiklerinde Gediz'in morali biraz bozuldu. Davetlileri getiren Cadillac ya da Chevrolet marka otomobillerden inen üniformalı şoförler koşup arka kapıyı açıyor ve içinden, smokinli bir beyle, gece elbisesi giymiş, saçları kuaförde yapıldığı belli bir hanım iniyordu. Gediz, bu manzarayı görünce neredeyse içeri girmekten vazgeçecekti. Ama Serap'ı orada tek başına bırakıp gitmeye de gönlü elvermedi, onun arkasından sürüklendi. Serap'ın, yanlara doğru bir kelebeğin kanatları gibi açılan gece elbisesinin arkasına saklanarak, başı önünde, İpar Korusu'nun, Boğaz yoluna bakan ağır demir kapısına doğru yürüdü. Kapıda takım elbiseli ve kravatlı iki kapıcı vardı. Kapıya geldiklerinde, ağır ve devasa kapı değil, yan taraftaki daha küçük bir kapı açıldı. Sağ tarafta bekçi kulübesi vardı. İçinde bir görevli oturuyordu. Serap, alışık hareketlerle, hatta küçümser bir havada, elindeki davetiyeyi görevliye uzattı. Görevli, davetiyeye bile bakmadan, "Buyurunuz hanımefendi," diyerek, önlerinde uzanan mermer merdivenleri gösterdi.

Merdivenleri çıktılar. Önlerine, sağ tarafa doğru uzanan çakıl bir yokuş çıktı. Sırf o gün için, davete gelen kadınlar ince topuklu ayakkabılarıyla daha rahat yürüsünler diye, çakıllı yokuşun kenarına, bir metre genişliğinde tahta bir yol

döşenmişti. Serap bu yoldan yürüyordu. Gediz ise, tahta yol sadece kadınlara ayrılmış gibi, çakılların üzerinden yürümeyi tercih etmişti. Serap, tahta yola rağmen arada bir ayağı tokezleyince uzanıp Gediz'in koluna tutunuyordu.

Hava henüz kararmamıştı. Saat sekizi geçmesine rağmen bir akşam aydınlığı sürmekteydi. Gediz, sola saptıklarında, sağ tarafta, telle çevrilmiş geniş alanın içinde üç Alman çoban köpeğinin, havlamadan ama fırsatını bulsalar saldıracakmış gibi, ara sıra ön ayaklarını tellere dayayarak dolaştıklarını gördü. "Bekçiler gece bırakırlar onları," dedi Serap, "bu köpekler kuş uçurtmaz burada. Şimdi davet var diye kapatılmışlar. Gündüzleri de kapalıdır." Demek daha önce buraya gelmiş, diye düşündü Gediz, bunu Serap'a söylemedi. Onun sorulardan, ne yapıp ne ettiğinin sorgulanmasından hoşlanmadığını biliyordu.

"Garden party"nin yapıldığı yere varabilmek için beş dakika kadar yürüdüler. Gediz, koruluğun ününü duymuştu, fakat bu kadar büyük olduğunu tahmin etmemişti. Yol boyunca giderlerken, yalının müstemilat yapıları çıkmıştı önlerine. Bir bahçıvan kulübesi, bir alet edevat kulübesi. Kapıcıların kaldığı iki ev. İyi, bakımlı evlerdi bunlar.

Yol, sahilden de görülen büyük yalının biraz ilerisinden sağa kıvrılıyordu. Gediz, yalıya uzun uzun baktı. Beyaza boyalı yalının yeşil tahta kepenklerinin çoğu kapalıydı. Üst kattaki birkaç kepenk açıktı. Yalı, uzaktan görüldüğü kadar muhteşem gelmemişti Gediz'e. Yoldan geçerken gördüğü, korunun ortasında yükselen o hayaletimsi görüntüsü bir ölçüde kaybolmuş gibiydi.

"Garden party"nin yapılacağı yer, yalının biraz ilerisinde, düzlük bir meydandı. Ağaçlardan temizlenmiş, çevresi çimenliklerle çevrilmişti. İki adımda bir, içlerinde koca yaprakları sarkan aloe veraların bulunduğu büyük saksılar vardı; bir de aslan, kuş ve melek heykelleri. Meydanın ortası taş

parke döşeliydi. Taş parkelerin etrafı baştan başa masalarla çevrilmişti. Aşçı ve hizmetçiler, masalara, meydanın köşesinde bulunan küçük bir barakadan tepsilerle meze taşıyorlardı. Ortalık henüz kararmadığı halde, alan, etraftaki ağaçlara asılmış projektörlerle aydınlatılmıştı.

Davetliler yeni yeni gelmekteydi. Serap, ilk gelenlerden olmanın verdiği rahatsızlıkla çevresine bakındı. Acilen birilerini bulup konuşmaya dalarak aradaki boş zamanı doldurmak istiyordu. Gediz'i de unutmamıştı, "Beyhan!" diyerek elini sallayıp çok şık giyimli genç bir kadına doğru yürüdü. Gediz, uzaklaşıp giden Serap'ın arkasından baktı, sonra omuzlarını silkip garsonların girip çıktığı barakaya doğru ilerledi. Kararını vermişti, Serap'ın çok iyi bildiği bencil ve sorumsuz davranışlarına kafayı takmayacak, bir daha kolay kolay giremeyeceği böyle bir ortamın zevkini çıkaracaktı.

Davetliler daha kalabalık gruplar halinde gelmeye başlamıştı. Gediz, kendisi gibi "spor" giyinmiş birkaç genç görünce sevindi. Hatta "spor" giyinenlerin azlığı biraz da hoşuna gitti. Hem yalnız değildi hem de "nadir"di. Uzaktan bir müzik sesi yükseldi. Frank Sinatra'ydı bu. Hemen tanıdı o yumuşak sesi: "All or Nothing at All".

Kendisine doğru telaşla gelen Serap'ı gördü.

"Neredesin yahu... Deminden beri seni arıyorum," dedi Serap. Her zamanki gibi üste çıkmıştı.

"Arkadaşımınla konuşuyordun. Ben de şöyle bir etrafa bakınayım dedim." Ağzından çıktığı an, kendini Serap'a hesap vermiş gibi hissettiği için rahatsız oldu.

"Yanımdan ayrılma," dedi Serap, emreder bir tonda.

Gediz, "Yoksa kurt mu kapar?" dedi. Önceki ezik halini gidermeye çalışmıştı.

Bu takılmaya aldırmadı Serap.

"Bak, sana kimi tanıştıracam," dedi, yanındaki bir genç göstererek.